



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupen JUDr. Uljanou Bondarevskou Kurivčakovou, advokátkou se sídlem Pařížská 127/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2020, č. j. 13 Az 72/2018 - 53,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2020, č. j. 13 Az 72/2018 - 53, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2018, č. j. OAM-336/ZA-ZA14-ZA10-PD2-2015, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 10 200 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Uljany Bondarevské Kurivčakové, advokátky.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 7. 2015, č. j. OAM-336/ZA-ZA14-ZA14-2015, udělil žalovaný žalobci doplňkovou ochranu podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“) na dobu 12 měsíců. V odůvodnění uvedl, že tak činí z důvodu obecného politického dění a vývoje v Bělorusku po prezidentských volbách v roce 2010, kvůli němuž nebylo možné považovat bezpečnostní situaci v Bělorusku za natolik uspokojivou, aby umožňovala bezpečný návrat žalobce do vlasti.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 6. 2016, č. j. OAM-336/ZA-ZA14-LE23-PD1-2015, byla žalobci podle § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana o

dobu 24 měsíců s odkazem na to, že se situace v Bělorusku od udělení doplňkové ochrany nezměnila.

[3] Dne 2. 6. 2018 podal žalobce žádost o další prodloužení doplňkové ochrany podle § 53a zákona o azylu. Rozhodnutím ze dne 1. 11. 2018, č. j. OAM-336/ZA-ZA14-ZA10-PD2-2015, žalovaný rozhodl podle § 53a odst. 4 zákona o azylu, že se žalobci doplňková ochrana neprodlužuje, neboť v zemi původu došlo k takovým změnám situace, že udělení doplňkové ochrany již není zapotřebí.

II.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav. Jeho závěr o podstatném zlepšení bezpečnostní situace v Bělorusku je podložený obsahem aktuálních zpráv o zemi původu. Situace týkající se lidských a občanských práv v Bělorusku sice není zcela uspokojivá, v zemi však došlo k takovému zlepšení bezpečnostních poměrů, že žalobci s ohledem na jeho situaci již nic nebrání v tom, aby se vrátil do vlasti. Bělorusko zahájilo sbližování se Západem. Při prezidentských volbách v roce 2015 byli propuštěni političtí vězni. Zmírnilo se státní pronásledování opozice. Žalobce nelze označit za opozičního aktivistu v boji za lidská práva. Dle soudu z žalobcovy neurčité výpovědi nelze učinit závěr o tom, že by měl ve vlasti relevantní problémy s policií. Žalobci nehrozí ani postih v souvislosti s řízením o udělení mezinárodní ochrany či s pobytem v zahraničí. Žalobce není pro běloruské státní orgány zájmovou osobou a ani z tohoto důvodu mu proto nehrozí žádná újma. Soud uzavřel, že v případě žalobce nebyly shledány žádné specifické okolnosti, které by mu bránily v návratu do vlasti. V podrobnostech odkazuje zdejší soud na rozsudek městského soudu, který je stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu k dispozici na www.nssoud.cz.

III.

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Vyjádřil přesvědčení, že se situace v Bělorusku nezměnila od doby, kdy mu byla doplňková ochrana udělena. Je proto je přesvědčen, že jsou u něj dány důvody pro opětovné prodloužení doplňkové ochrany dle § 53a zákona o azylu. Závěr městského soudu o dostatečně zjištěném skutkovém stavu žalovaným je nesprávný. Skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, je v rozporu se spisovým materiálem i realitou. Žalovaný zjevně bagatelizoval hodnocení uvedené v Informaci Ministerstva vnitra i ve stanovisku Freedom House, z nichž vycházel. Ačkoli žalovaný uvedl, že situace v Bělorusku není zcela uspokojivá, uzavřel, že z dalších podkladů vyplývá, že v zemi původu stěžovatele došlo k takovému zlepšení bezpečnostních poměrů, že s ohledem na jeho osobní situaci již nic nebrání tomu, aby se do své vlasti vrátil. Tento svůj závěr však žalovaný neodůvodnil, jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a nezákonné. Jelikož městský soud rozhodnutí žalovaného nezrušil, ale ztotožnil se s ním, je jeho rozsudek nesprávný a nezákonný. S odkazem na stanovisko Amnesty International ze dne 15. 8. 2020, které přiložil ke kasační stížnosti, stěžovatel zdůraznil, že v Bělorusku i nadále panuje diktátorský režim, v němž stále dochází k zásahům do lidských práv. Veřejná moc je často zneužívána, dochází k svévolnému zadržování osob, jejich bití, ponižování, k nezákonnému trestnímu

pokračování

stíhání a pronásledování. Stěžovatel sám je obětí takového pronásledování. Vyjádřil přesvědčení, že v případě návratu do vlasti mu i nadále hrozí vážná újma, pronásledování a obává se bezdůvodného uvěznění. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel následně doplňoval kasační stížnost o články popisující aktuální situaci v Bělorusku.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti označil kasační námitky stěžovatele za neopodstatněné. Uvedl, že ve svém rozhodnutí vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu majícího oporu v shromážděných podkladových informacích. V případě stěžovatele nebyly shledány žádné specifické okolnosti, které by mu bránily v návratu do vlasti – stěžovatele nelze označit za opozičního aktivistu či aktivistu v boji za lidská práva. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že výpovědi stěžovatele ani shromážděné podklady nenásvědčovaly existenci důvodů, pro něž by mu v případě návratu mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalovaný své závěry dostatečně zdůvodnil. Své rozhodnutí i stěžovatelem napadený rozsudek označil žalovaný za věcně správné, srozumitelné a dostatečně odůvodněné, vydané v souladu se zákonem i platnou judikaturou. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[9] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že důvod přijatelnosti stěžovatel spatřuje především v tom, že městský soud přejal závěr žalovaného o podstatné změně situace v Bělorusku, aniž by podklady založené ve správním spise svědčily o tom, že se jedná o změny natolik zásadní a trvalé, aby odůvodňovaly zamítnutí žádosti stěžovatele o prodloužení doplňkové ochrany.

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se městský soud při hodnocení bezpečnostní situace v Bělorusku dopustil pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Skutková podstata užitá žalovaným totiž nemá oporu ve spisech. Z uvedeného důvodu vyhodnotil kasační stížnost nejen jako přijatelnou, ale i jako důvodnou.

[11] Podle § 53a odst. 4 věty čtvrté zákona o azylu *ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a).*

[12] Základem řízení o prodloužení doplňkové ochrany je posouzení toho, zda se významně a dlouhodobě změnily okolnosti, pro které byla žadateli udělena doplňková ochrana (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 1 Azs 34/2009 - 55). Ve stěžovatelském případě shledal žalovaný při udělení doplňkové ochrany nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, spočívající v *mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání*.

[13] Správní orgán pak nese důkazní břemeno v otázce, zda nadále trvá původní důvod udělení doplňkové ochrany, nebo zda se naopak situace v domovském státě cizince stabilizovala a tato změna je natolik významná a trvalé povahy, že cizinci nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy a odůvodňuje to zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (srov. bod 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013 - 35).

[14] Dle Nejvyššího správního soudu však žalovaný v tomto stěžejním bodě neunesl své důkazní břemeno. Stěžovateli byla udělena doplňková ochrana dne 7. 7. 2015 z důvodu nastalé nepříznivé bezpečnostní situace v Bělorusku. Dle zpráv o zemi původu, z nichž žalovaný při udělení doplňkové ochrany vycházel, v roce 2014 nedošlo k žádnému zlepšení žalostného stavu lidských práv v Bělorusku. Vláda prezidenta Alexandra Lukašenka významně omezovala svobodu projevu a sdružování, obtěžovala novináře, zaváděla restriktivní předpisy týkající se nevládních neziskových organizací. Úřady svévolně zadržovaly aktivisty, aby jim zabránily v účasti na veřejných akcích. Běloruské úřady zůstaly nepřístupné otázce přezkumu stavu lidských práv. U stěžovatele vzhledem k nepříznivé bezpečnostní situaci v Bělorusku nebylo možno v případě jeho návratu do země jednoznačně vyloučit, že by mohl být vystaven přímému a bezprostřednímu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Při prodloužení doplňkové ochrany v roce 2016 doplnil žalovaný správní spis o Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 2. 6. 2016 a o výroční zprávu Human Rights Watch 2016, dle které sice prezident Lukašenko propustil z humanitárních důvodů 6 lidí z opozice, vězněných na základě politicky motivovaných důvodů, avšak celková situace lidských práv v Bělorusku se nezlepšila. Rozhodnutím ze dne 21. 6. 2016, č. j. OAM-336/ZA-ZA14-LE23-PD1-2015, pak žalovaný rozhodl o prodloužení doplňkové ochrany o 24 měsíců s odůvodněním, že neshledal, že by v Bělorusku došlo k podstatné změně situace s ohledem na potíže stěžovatele.

[15] V napadeném rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany žalovaný odkázal na celkem pět zpráv o zemi původu: (1) Informaci Ministerstva vnitra „Bělorusko – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 3. 7. 2018; (2) Informaci Ministerstva zahraničních věcí „Bělorusko“ ze dne 27. 4. 2018; (3) Zprávu Bertelsmannovy nadace „Bělorusko - Transformační index“ z ledna 2018; (4) Informaci Jamestown Foundation/Euroasia Daily Monitor ze dne 18. 1. 2018 „Bělorusko – Shrnutí uplynulého roku: Bělorusko usiluje o větší národní konsolidaci“; (5) Zprávu Freedom House z ledna 2018 o Bělorusku. Po zhodnocení jejich obsahu konstatoval, že v Bělorusku došlo v období od udělení doplňkové ochrany k pozitivnímu vývoji stran bezpečnostní situace. Jelikož stěžovateli byla doplňková ochrana udělena *„pouze a výlučně z důvodu neuspokojivé obecné situace v Bělorusku, nikoli z důvodu potíží, které stěžovatel v rámci řízení prezentoval“* (viz s. 6 rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany), dle žalovaného odpadly vzhledem

pokračování

k vývoji tamní situace okolnosti, pro které byla doplňková ochrana udělena. Stěžovateli proto dle žalovaného nic nebrání v tom, aby se do své vlasti navrátil.

[16] Nejvyšší správní soud nesdílí názor žalovaného, že by z obsahu jím shromážděných zpráv o zemi původu bylo možno usuzovat na významnou změnu „obecné situace v Bělorusku“, která by odůvodňovala zamítnutí žádosti stěžovatele o prodloužení doplňkové ochrany.

[17] Informace Ministerstva vnitra „Bělorusko – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 3. 7. 2018; v bodě 1, který se věnuje oblasti politické situace a lidských práv výslovně uvádí: *„Ačkoliv běloruské zákony zakazují praktiky mučení a jiného krutého, ponižujícího a nelidského zacházení nebo trestání, běloruské bezpečnostní složky se k tomuto postupu uchýlovaly, např. používaly bití vyslýchanych. (...) V případě porušování lidských práv nebo mučení docházelo k potrestání pachatelů dopustivších se podobných provinění pouze sporadicky. Mučení a nelidského zacházení se dopouštěly zejména běloruská policie a tajné služby, objevovalo se též mezi branci v armádě. Mučení bylo jedním z hlavních témat bilaterálního dialogu o lidských právech s EU.“*

[18] Ze zprávy Freedom House z ledna 2018 o Bělorusku se podává, že *„Bělorusko je autoritářský stát, kde jsou minimální občanské svobody. (...) Ústava svěřuje nejvíce moci prezidentovi, jemuž dává kontrolu nad vládou, soudnictvím a legislativním procesem tím, že stanovuje, že prezidentské dekrety mají větší právní váhu než běžná legislativa. Lukašenko, který nebyl zvolen svobodně, považuje sám sebe za hlavu všech složek vlády. (...) Neexistence nezávislého dohledu policii umožňuje, aby běžně a masivně porušovala zákonné postupy. Převážná většina osob, které byly v souvislosti se svou účastí na demonstracích počátkem roku 2017 odsouzeny za správní přečiny, byla odsouzena v sumárních soudních procesech. (...) Orgány pověřené vymáháním zákonnosti mají rozsáhlé pravomoci k tomu, aby vůči podezřelým osobám uplatnily fyzickou sílu, přičemž tyto osoby mají v případě, že je s nimi špatně nakládáno, málo možností obrany. Skupiny na ochranu lidských práv pokračují v dokumentování případů mučení, bití a nátlaku během vazby. (...) Povinné neplacené brigády, povinná práce pro chovance státních rehabilitačních zařízení a omezené možnosti opustit zaměstnání v některých odvětvích dovedly pracovní aktivisty k závěru, že všichni občané Běloruska zakoušejí v určitých etapách svého života nucenou práci. (...) Sdělovací prostředky jsou takřka úplně kontrolovány vládou. (...) Využívání odposlechu a jiných způsobů sledování státními bezpečnostními orgány omezuje právo na svobodnou soukromou diskuzi. Z obavy, že je konverzace monitorována agenty státní bezpečnosti, se občané často vyhýbají hovorům o citlivých tématech po telefonu nebo na internetu. (...) Vláda omezuje svobodu shromažďování. (...) Lukašenkův režim je nevypočitatelný, angažování se v politice či aktivismus jsou v Bělorusku považovány za riskantní a mohou vyústit ve ztrátu zaměstnání, pokuty a zabavování majetku.“* Dle shrnutí ve Zprávě Bertelsmannovy nadace „Bělorusko - Transformační index“ z ledna 2018 vztahující se k období od 1. února 2015 do 31. ledna 2017 (žalovaný porovnával stav v roce 2016 se stavem v roce 2018) se *„stav demokratických institucí a lidských práv během období pokrytého touto zprávou nijak zásadně nezměnil.“* Z Informace Ministerstva zahraničních věcí „Bělorusko“ ze dne 27. 4. 2018 se podává, že pokud byla určitá osoba před opuštěním země v hledáčku milice, budou se o ni tyto instituce zajímat i po jejím návratu do země po delším pobytu v zahraničí.

[19] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 2. 2021, č. j. 7 Azs 249/2020 - 29, v řízení ve věci prodloužení doplňkové ochrany musí správní orgán doložit, že skutkové okolnosti, které jej dříve vedly k udělení doplňkové ochrany, již nyní nejsou dány. Na přesnou povahu potíží, které hrozily stěžovateli při návratu do vlasti, lze usuzovat pouze z obsahu správního spisu. Soud tedy zkoumá, jaké argumenty vedly správní orgán k udělení doplňkové ochrany a zda tyto argumenty byly aktuálními zprávami o zemi původu vyvráceny. Byla-li stěžovateli udělena doplňková ochrana – slovy žalovaného – z důvodu neuspokojivé obecné situace v Bělorusku, je nyní předmětem posouzení to, zda se tato situace změnila natolik, že ji lze označit za uspokojivou. Při porovnání obsahu zpráv o zemi původu, z nichž žalovaný vycházel při udělení doplňkové ochrany stěžovateli, a výše citovaných zpráv lze konstatovat, že závěry žalovaného o podstatném zlepšení bezpečnostních poměrů jsou v rozporu se správním spisem a rovněž jsou částečně nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud žádné zásadní změny v oblasti „obecné situace v Bělorusku“ z obsahu správního spisu nerozpoznal. Z informací shromážděných ve správním spisu a shrnutých výše naopak vyplývá, že situace v Bělorusku se nijak zásadně nezměnila. Nejvyššímu správnímu soudu tak není jasné, na jakých skutkových a právních závěrech stojí závěr žalovaného o neexistenci vážné újmy. Skutečnost, že stěžovatel není představitelem opozice a ani nebyl pronásledován za uplatňování politických práv, je v tomto ohledu nerozhodná, jelikož tomu tak bylo i v době udělení doplňkové ochrany (a jejího předchozího prodloužení). Tehdy přitom žalovaný na stěžovatele evidentně nahlížel jako na osobu, které může hrozit nebezpečí z důvodu obecné neuspokojivé situace v Bělorusku. Z aktuálních zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu, přitom nevyplývá, že by se situace v Bělorusku zlepšila oproti době udělení (prodloužení) doplňkové ochrany stěžovateli, a tudíž že by stěžovateli s ohledem na takovou změnu již nehrozilo nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud shledal, že závěr žalovaného, že vzhledem k vývoji situace v Bělorusku odpadly okolnosti, pro které byla stěžovateli doplňková ochrana udělena, tedy nemá oporu ve správním spise. Bude proto na žalovaném, aby se těmito skutečnostmi zabýval a opětovně je právně vyhodnotil. Podpůrně poukazuje Nejvyšší správní soud na svou aktuální judikaturu, např. na rozsudek ze dne 11. 2. 2021, č. j. 7 Azs 249/2020 - 29.

[20] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou, neboť závěr žalovaného o podstatné změně situace v Bělorusku nemá oporu ve spisech. Proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek městského soudu. Jelikož již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného, přistoupil Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rovněž ke zrušení tohoto rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[21] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a zároveň zrušil i rozhodnutí žalovaného, rozhodl také o náhradě nákladů řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení.

pokračování

[22] Ze spisu městského soudu nevyplývá, že by stěžovateli v řízení o žalobě jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly. Stěžovatel neměl náklady se zaplacením soudního poplatku, neboť cizinci jsou v řízení ve věcech mezinárodní ochrany osvobozeni od placení soudního poplatku podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Neměl ani náklady spojené s právním zastoupením, neboť v řízení před městským soudem byl stěžovatel zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, která právo na odměnu za zastupování nemá, neboť nevykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů ve smyslu § 35 odst. 2 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2020, č. j. 7 Azs 100/2020 - 43, či rozsudek ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 166/2020 - 54). Stěžovatel rovněž nedoložil, že by mu v souvislosti se zastupováním Organizací pro pomoc uprchlíkům vznikly jakékoliv jiné náklady.

[23] V řízení o kasační stížnosti stěžovatel rovněž neměl náklady se zaplacením soudního poplatku, byl však již zastoupen advokátkou na základě plné moci, stěžovateli proto náleží náhrada nákladů za zastupování. Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za tři úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], sepsání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a doplnění kasační stížnosti o články stran situace v Bělorusku [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], které Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako jeden úkon, neboť obsah všech článků byl souhrnně prezentován k ilustraci situace v zemi původu. Za tři úkony právní služby náleží zástupkyni odměna ve výši 3 x 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Advokátka nedoložila, že by byla plátkyní DPH; celkem tedy její odměna činí částku ve výši 10 200 Kč. Žalovaný je proto povinen stěžovateli uhradit náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 10 200 Kč, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně stěžovatele JUDr. Uljany Bondarevské Kurivčakové, advokátky.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu